

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα ἢ δημοσιεύματα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-
λοῦσος δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορώσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διείθου-
σαν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ Ἑλληνίδες εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας. — Πῶς διδάσκειται ἡ
παιδαγωγία εἰς τὰ διδασκαλεῖα μας (ὑπὸ δος Αἰκατερίνης Διαμαντο-
πούλου). — Ἱστορία μιᾶς Παναγίας (ὑπὸ Paul Bourget). — Τρόπος τοῦ
γρήρασκιν (ὑπὸ κ. Μαρίας Νιβῶ ἱατροῦ). — Τὸ παρὸν καὶ τὸ παρελ-
θὲν (ὑπὸ Ἑλένης Γεωργιάδου). — Ἡ ντομάτα. — Ποικίλα. — Συμ-
βουλή. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλίς.

Αἱ Ἑλληνίδες κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας

Λαός, βασιλεία, κυβέρνησις, σύμπαξ ὁ ἐλεύθερος καὶ μὴ
Ἑλληνισμὸς, σύμπαξ ὁ σφριγῶν τῆς νεότητος κόσμος, σύμ-
πασα ἢ οἰκουμένη, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, προπαρκασκευάζε-
ται διὰ τὴν μεγάλην, τὴν ἐπίσημον, τὴν διεθνή ἐορτὴν τῶν
Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων. Ὅλα τὰ ἔθνη καὶ ὅλοι οἱ λαοὶ θὰ
συναντηθοῦν, θὰ ἀδελφοποιηθοῦν, θὰ ἀναμετρηθοῦν ὑπὸ τὸ
ἐθνικὸν ἡμῶν λάβαρον, θὰ ἀποτίσουν τὸν φόρον τῆς εὐγνω-
μοσύνης καὶ τιμῆς των πρὸς τὸ ἔδαφος τῆς μεγάλης χώρας,
ἣτις ἐξέθρεψε γίγαντας καὶ ἥρωας, ἣτις ἔθεσεν ὡς πρῶτον
καὶ ἀπαρχβίαστον ὄρον τῆς ἀνθρωπίνης τελειότητος τὴν ἀκ-
μὴν τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος ἐν ταυτῷ.

Ἄλλ' ἐν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ τῶν λαῶν ἐορτῇ, ἣν τελεῖ ἡ
Ἑλλὰς μετ' ὀλίγον, μόνον ἡ γυνὴ δὲν δύναται νὰ λάβῃ μέρ-
ος, ὅχι διότι τῇ ἀποποιῶνται τὸ δικαίωμα τοῦτο, ἀλλὰ
διότι αἱ ἀσκήσεις τοῦ σώματος ἀπετέλουν δι' αὐτὴν μέχρι
πρὸ τινος ἔτι ἔδαφος οὐδέτερον, ἀφοῦ θεωρεῖτο ἀνάριστον
διὰ τὴν γυναικείαν αἰδῶ, διὰ τὴν γυναικείαν σεμνότητά
ἢ ἐπίδοσις εἰς σωματικὰς ἀσκήσεις, ὑπερτερούσας τὸν ἀπλοῦν
βηματισμὸν ἢ τὰς ρυθμικὰς τῶν χειρῶν κινήσεις.

Καὶ ναὶ μὲν πληροφορούμεθα ὅτι αἱ κυρίαι τῶν Πατρῶν
προοδευτικώτερον τῶν τῆς πρωτεύουσος ἐνεγράφησαν ἀθρόαι
μέλη τοῦ ὀμίλου τῶν Ἐρετῶν καὶ ἀσχοῦνται τακτικῶς καὶ
μετ' ἐνθουσιώδους ζήλου εἰς τὴν κοπηλασίαν, δὲν ἀρκεῖ ὅ-
μως ἡ sporadikῆ αὕτη κυριῶν τιμῶν συμμετοχῇ—ἐὰν ὑπο-
τεθῇ ὅτι αἱ Πατρῖναι θὰ λάβουν μέρος εἰς τοὺς Ὀλυμπια-
κοὺς ἀγῶνας—ἵνα δώσῃ ἰδέαν τινὰ τοῦ σημείου τῆς προόδου
τῶν συγχρόνων Ἑλληνίδων.

Ἄλλως τε καὶ μέτρον τῆς προόδου τῆς γυναικὸς δὲν ἐ-
πεκράτησε νὰ θεωρῆται ἡ σωματικὴ ρώμη αὐτῆς καὶ ἡ κατὰ
τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐπίδοσις τῆς εἰς τὰς γυμναστικὰς ἀσκή-
σεις, ἀλλ' οὔτε εἰς τοὺς ἀγῶνας τῶν ἀρχαίων αἱ γυναῖκες
ἐλάμβανον μέρος.

Δὲν εἶναι λοιπὸν ἀνάγκη νὰ κατέλθῃ ἡ Ἑλληνὶς οὔτε εἰς
τὸν διὰ τῆς παλαιστρας ἀγῶνα οὔτε εἰς τὸν διὰ τοῦ δρόμου
ἢ τῆς πυγμαχίας ἢ τῆς σκοποβολῆς ἢ τοῦ ποδηλάτου. Τὸ
γυναικεῖον σῶμα ὅσον καλῶς καὶ ἂν ἀσκηθῇ δὲν δύναται νὰ
ἐκτεθῇ εἰς τοιαύτης φύσεως συναγωνισμοὺς χωρὶς νὰ ἀπολέσῃ
τὴν χάριν καὶ τὴν ἀρμονίαν τῶν γραμμῶν, μετὰ τούτων δὲ
καὶ τὴν ἰδιόζουσαν ἐκείνην γυναικείαν γοητείαν, ἣτις τὴν
διακρίνει ἰδιαιτάτα ἀπὸ τοῦ ἰσχυροῦ φύλου.

Μόνον ἐντὸς τῶν ἵπποδρομιῶν δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν
τὴν γυναικᾶ ἐπιτιδομένην δημοσίᾳ εἰς σωματικὰς ἀσκήσεις.
Ἄλλὰ καὶ ἐκεῖ λησμονοῦμεν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ φύλον,
συγγέρομεν καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν ἀνθρωπισμὸν τῆς μετὴν
ὑπόστασιν τῶν ζώων καὶ τῶν ἵππων μεθ' ὧν συμπαίζει καὶ
συναγωνίζεται.

Εἰς ἄλλην λοιπὸν σφαῖραν καλεῖται νὰ δράσῃ ἡ Ἑλλη-
νὶς κατὰ τὰς ἐπιχειρούμενας ἐν τῇ πόλει μας ἐορτάς. Εἰς σφαῖ-
ραν, ἐν ἣ τὸ καλὸν βασιλεύει καὶ ἡ Τέχνη σημειοῖ τὸν βαθ-
μὸν τῆς ἀναπτύξεως παντὸς λαοῦ, παντὸς ἔθνους.

Οὐδαμοῦ ἄλλως τε τοῦ κόσμου ἡ Τέχνη ἴδρυσεν τοὺς με-

γκλοπρεπείς και πλουσίους ναούς άλλ' ούτε υπάρχει χώρα ής το μεγαλείον και η άθνασις όφείλεται κατά μέγα μέρος εις την γήνησαν ταύτην θεότητα. Διὰ τούτο παρὰ τὸ γυμναστήριον τούτου τοῦ σώματος, όφείλει νὰ ύφουται τὸ εργαστήριον τῆς Τέχνης, τὸ μορφωτήριον τούτου τῆς ψυχῆς. Καὶ ἐὰν τὸ επίσημον γυμναστήριον εἶναι καὶ όφείλῃ ἴσως νὰ εἶναι κλειστόν διὰ τὴν γυναῖκα, τὸ Τέμενος όμως τῆς Τέχνης ἤνοιξεν ἀπὸ διετίας ἤδη εὐρείας τὰς πύλας του καὶ μυστὲς εἰς τὰ ἀθάνατα ἄδυτά του πᾶσαν γυναῖκα, προσερχομένην ἐν αὐτῷ.

Ἐδῶ λοιπὸν καλεῖται νὰ ἀγωνισθῇ ἡ Ἑλληνίς. Ἐδῶ θὰ δρέψῃ δάφνας. Ἐδῶ θὰ στεφθῇ μετὸν ἀθάνατον τοῦ θριάμβου καὶ τῆς νίκης στέφανον. Διὰ τοιοῦτον εὐγενῆ ἀγῶνα ἐπλάσθησαν αἱ λεπτομετεῖς χεῖρές της, διὰ τοιαύτας δάφνας τὸ ἄβρον μέτωπόν της.

Μία γυναικεία καλλιτεχνική Ἐκθεσις εἰς μίαν ἐκ τῶν ὠραιότερων τοῦ Ζακπειοῦ αἰθουσῶν, μία ἔκθεσις ὅλων τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἑλληνίδων θὰ τιμῆσῃ μεγάλως καὶ τὸ φῶλόν μας καὶ τὴν Ἑλλάδα ὅλην. Θὰ ἠθέλωμεν πλήρη ἔκθεσιν πάσης γυναικείας τέχνης καὶ βιομηχανίας, ἀλλὰ φοβούμεθα μὴ προσκόψωμεν εἰς δυσχερείας, μὴ ἀναλάβωμεν εὐθύνας βαρυτέρας τῶν δυνάμεών μας.

Διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν όμως Ἐκθεσίν μας ἡ ἐπιτυχία εἶναι ἐκ τῶν προτέρων ἐξησφαλισμένη. Ἡ Ἐκθεσις, ἣν πρὸ τετραετίας διωργανώσαμεν εἰς τὰ γραφεῖά μας, παρέχει τὸ μέτρον καὶ τὸν γνώμονα τῆς ἐπιτυχίας τῆς Ἐκθέσεως τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων. Τότε τὸ Πολυτεχνεῖον δὲν εἶχεν ἔτι ἀνοίξει τὰς πύλας του πρὸς τὴν γυναῖκα. Τότε διδάσκαλος ἦτο κατὰ τὸ πλεῖστον ἡ ἰδιοφυῖα ἐκάστης καὶ πινακοθήκη ἡ πλουσία εἰς θαυμασίας τοποθεσίας φύσις μας, ὁ ἀμίμητος εἰς χρωματισμοὺς οὐρανός μας.

Καὶ ὅμως ἡ μικροσκοπικὴ ἐκείνη Ἐκθεσις μετὰ τὰς ἑκατὸν πεντήκοντα ἐκθετρίδας της ἐνεποίησεν ἀρίστην ἐντύπωσιν καὶ συνεκλόνισεν ἀπὸ τοῦ ληθαργικοῦ τῆς ἀδρανεῖας ὅλον τὸν γυναικεῖον πληθυσμόν μας καὶ συνεκίνησεν ὅλους τοὺς ἐπιφανεῖς καλλιτέχνας μας, οἵτινες ἔμειναν ἐκπληκτικοὶ πρὸ τῆς καλλιτεχνικῆς ἰδιοφυῖας τῆς Ἑλληνίδος.

Ὅ,τι λοιπὸν ἔγεινε τότε εἰς μικρὸν δύναται νὰ γείνη τώρα μετὰ τὰς ἐπισήμους σπουδαστρίδας τοῦ Πολυτεχνείου εἰς μεγαλύτερον καὶ τελειότερον. Ἡμεῖς ἀποφασίζομεν καὶ πάλιν μετὰ τῆς πρωτοβουλίας νὰ ἀναλάβωμεν καὶ πᾶν εὐθύνην τῆς ἐπιτυχίας καὶ ἐλπίζομεν ὅτι δὲν θὰ μετameληθῶμεν δι' αὐτό.

Τὴν ἰδέαν μας αὐτὴν συμμερίζονται κυρίαι διακρεπῆ ἐν τῇ κοινωνίᾳ μας κατέχουσαι θέσιν, αἵτινες καὶ θὰ ἀποτελέσουν μεθ' ἡμῶν τὴν ἐπὶ τῆς β' γυναικείας Καλλιτεχνικῆς Ἐκθέσεως Ἐπιτροπὴν.

Ἐὰν δὲ αἱ βιομήχανοι καὶ τεχνίτριαι ἐν γένει Ἑλληνίδες, πρὸς ἃς ἀπετάθημεν δεῖξουν προθυμίαν τινὰ καὶ ὑποσχεθῶν τὴν συνδρομὴν των, τότε ἡ Ἐκθεσίς μας θὰ περιλάβῃ πᾶν γυναικεῖον ἔργον, πᾶσαν γυναικεῖαν βιομηχανίαν, τότε θὰ εἶναι ἀρτία γυναικεία Ἐκθεσις καὶ θὰ σημάξη τὸ πρῶτον βῆμα, τὸν πρῶτον ἐπίσημον σταθμὸν τῆς ἐν Ἑλλάδι γυναικείας τέχνης καὶ βιομηχανίας.

Μετ' εὐχαριστήσεως δημοσιεύομεν σήμερον τὴν κάτωθι περὶ ἀδιδασκαλίας τῆς παιδαγωγίας» μελέτην τῆς καθηγήτριας τῆς παιδαγωγικῆς ἐπιστήμης δας Αἰκατερίνης Διαμαντοπούλου.

Ἦτο καιρὸς νὰ ἀκουσθῇ ὁ λόγος εἰδικῶν προσωπικοτήτων ἐπὶ τοῦ ζωτικωτάτου ζητήματος τῆς μορφώσεως τῶν διδασκαλισσῶν, ὡς εἶναι καιρὸς νὰ δημιουργηθῇ ἐν Ἑλλάδι ζήτημα σοβαρὸν ἐνδιαφέρον ἐξ ἴσου τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὸν λαόν, τὸ ζήτημα τῆς ἐκπαίδευσσεως τῶν θηλέων.

Ἡ δισποινὴ Αἰκατερίνη Διαμαντοπούλου, ἣν ἡ μορφώσασα Γαλλία τιμᾷ τόσον, ὥστε καὶ ἐπιφανιστάτην νὰ τῇ προτείνῃ θέσιν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἣν ἡ πατριώτις Ἑλληνίς ἀπεποιήθη, ἵνα μὴ χάσῃ τὴν ἐθνικότητά της—δύναται μετὰ σιθαρὰν χεῖρα νὰ ἐπιληρθῇ τοῦ σοβαρωτάτου τούτου ζητήματος καὶ εὐεργετικῶς νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῆς μεταρρυθμίσεως καὶ τοῦ κανονισμοῦ τῆς παρ' ἡμῖν γυναικείας παιδείσεως.

Τοιοῦτους πολυτίμους παράγοντας τὸ ἔθνος καὶ ἡ πολιτεία όφείλει νὰ ποιῆται περὶ πολλοῦ, ἵνα ἡ ἐν τῷ ἐθνικῷ ἡμῶν βίῳ δράσις των χρησιμοποιηθῇ ἐπιωφελῶς.

ΠΩΣ ΔΙΔΑΣΚΕΤΑΙ Η ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΑ ΕΙΣ ΤΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΑ

Ἡ παιδαγωγία ἔγεινεν εὐτυχῶς καὶ παρ' ἡμῖν ζήτημα τῆς ἡμέρας. Καὶ τὰς ἀρχάς μας ἤδη αὕτη ἀπασχολεῖ σοβαρῶς καὶ ὅλον τὸν κόσμον ἐνδικφέρει. Δικαιοῦμαι ἐπομένως νὰ πιστεύω ὅτι καὶ αἱ ἀναγνώστριαι τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν», μετ' ἐνδικφέροντος ἐπίσης θὰ ἤκουόν τινα σχετικὰ πρὸς τὴν γυναικεῖαν διδασκαλίαν. Ὅμοιολογῶ ὅτι δὲν ἐκφέρω ἐνταῦθα οὐδεμίαν ἀνέκν ἰδέαν», οὐδὲν τὸ ὅποιον νὰ μὴ εἶνε κοινὸν καὶ γνωστὸν σχεδὸν τοῖς πᾶσιν. Ἀλλ' ὅμως νομίζω ὅτι δὲν εἶνε ὅλως περιττὸν νὰ ἐπαναλαμβάνωμεν τὰ κοινὰ αὐτὰ πράγματα, ἐπειδὴ τοιοῦτοτρόπως ἐντυπώνονται ζωηρότερον εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν, καὶ ἀποβάνουν ἔτι μᾶλλον ὠφέλιμα.

Τοιαῦτα φρονούσα περὶ τοῦ ζητήματος τούτου, λαμβάνω τὴν τύλην νὰ ἐκφράσω ἐπιφυλακτικὰς τινὰς σχετικὰς πρὸς τὸν τρόπον τῆς διδασκαλίας τῆς παιδαγωγίας, ἐν τισι τούτοις τῶν διδασκαλείων μας. Ἐξ ὧσων ἠδυνήθην ν' ἀντιληφθῶ, ἡ διδασκαλία αὕτη ἔχει χαρακτηρὰ κατὰ τὸ πλεῖστον θεωρητικόν. ἐπειδὴ δι' αὐτῆς ἀναπτύσσονται μᾶλλον εἰς τὰς μαθητρίδας μόνον συστήματα καὶ θεωρίαι γνωστῶν μεγάλων παιδαγωγῶν. Ἀλλ' ὁ τρόπος οὗτος τῆς διδασκαλίας τῆς παιδαγωγίας εἰς τὸ διδασκαλεῖον θὰ ἦτο τελεσφόρος, ἂν ἡ θεωρία προηγέτο τῆς πράξεως, ἢ ἂν αἱ μαθητρίαι εἶχαν καὶ ἡλικίαν καὶ πείραν ἤδη ἱκανὴν ὥστε νὰ δύνανται νὰ κρίνουν ἀφ' ἑαυτῶν τὰς διχοφύρους αὐτὰς θεωρίας καὶ νὰ λαμβάνουν ἐξ αὐτῶν ὅ,τι δύναται, ἐφαρμοζόμενον, ν' ἀποβάνῃ μᾶλλον καρποφόρον. Ἡ παιδαγωγία, ὡς γνωστὸν, εἶνε ἐπιστήμη οὐσιωδῶς πρακτικὴ καὶ ὡς τοιαύτη δέον νὰ λαμβάνηται πρῶτη ὑπ' ὄψιν. Ποῖον φέρ' εἰπεῖν, ὠφελος δύναται νὰ παράσῃ ὅλα αὐτὰ αἱ θεωρίαι εἰς μαθητρίδας, αἱ ὅσαι οὐδεμίαν ἢ ἐλαχίστην πείραν διδασκαλικὴν ἔχουν; Πληροῦν μὲν αὐταὶ τὴν κεφαλὴν μετὰ λέξεις ἐκλυσιδικῶς κατ' ἐπιφανείαν, κενὰς όμως κατ' οὐσίαν. Ὅπου δὲ χεῖρον, ἐξερχόμεναι αἱ μαθητρίαι τοῦ σχολείου, θὰ σπεύσουν φυσικὰ, κατὰ τὴν πίστιν, νὰ ἐφαρμόσωσιν ταύτας. Πρέπει νὰ εἴπω πόσον τὸ πρᾶγμα θὰ εἶνε ἐπικίνδυνον; Αἱ πλεῖστα τῶν ὑψηλῶν αὐτῶν θεωριῶν ἔχουν ἤδη ναυαγήσει ἐν τῇ ἐφαρμογῇ.

Ἡ διδασκαλία τῆς παιδαγωγίας εἰς τὸ διδασκαλεῖον δέον νὰ ἔχη χαρακτηρὰ καθαρῶς πρακτικόν. Αἱ μαθητρίαι φοιτοῦν, ἐννοεῖται, εἰς τὸ ἐν τῷ διδασκαλεῖῳ δημοτικὸν σχο-

λεῖον καὶ ἐργάζονται ἐκεῖ ἐφ' ἔσον αἱ δυνάμεις των ἐπιτρέπουν τούτο. Τοιοῦτοτρόπως ἀποκοῦν πείραν τινα. Ἐπὶ δὲ τῆς πείρας αὐτῆς στηριζομένη ἡ διδασκαλία, ἡ ἐπιφορτισμένη τὴν διδασκαλίαν τῆς παιδαγωγίας ἀναπτύσσει μερικὰ μαθήματα, οἷον διηγηματικῶς, ὅλως πρακτικὰ, φροντίζουσα ὅπως τὰ μαθήματα αὐτὰ συμπίπτουν πάντοτε πρὸς τὰ ἐν τῷ δημοτικῷ σχολείῳ διδασκόμενα. Πρόκειται π. χ. νὰ τὰς διδάξῃ τὴν καλὴν μέθοδον τῆς διδασκαλίας τῆς ἱστορίας. Ἐκλέγει τὴν ἡμέραν καθ' ἣν αἱ μαθητρίαι παρευρέθησαν εἰς μάθημα Ἱστορίας. Θέλει νὰ τὰς ἐμπνεύσῃ τὸ σέβας πρὸς τὴν πειθαρχίαν; λαμβάνει ὡς θέμα ἐπεισοδίον τι συμβάν κατὰ τὴν παράδοσιν καὶ όφειλόμενον εἰς τὴν καλὴν ἢ τὴν κακὴν ἐφαρμογὴν τῆς λογικῆς πειθαρχίας. Ἐὰν δὲ θεωρῇ καλὸν νὰ δώσῃ εἰς τὰς μαθητρίδας τῆς ἰδέαν τινὰ τῆς θεωρητικῆς παιδαγωγίας ἐκλέγει τοὺς δύο τελευταίους μῆνας τοῦ σχολικοῦ ἔτους καὶ κατ' αὐτοὺς συζητεῖ, ἀλλὰ μόνον μετὰ τὴν ἀνωτάτην τάξιν, μερικὰς γενικὰς παιδαγωγικὰς θεωρίας, τὰς μᾶλλον παραδεδεγμένας. Ἡ δὲ μὴνος αὕτη θεωρητικὴ διδασκαλία θὰ χρησιμεύσῃ ὡς δέλεαρ, ἂν δύναμαι νὰ εἴπω οὕτω, θὰ κινήσῃ τὴν περιέργειάν των καὶ θὰ τὰς ἐμπνεύσῃ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μελετήσουν καὶ κατ' ἰδίαν ἐν κεντρῷ, τὰς μεγάλας αὐτὰς θεωρίας, αἱ ὅσαι, ἐρχόμεναι κατόπιν τῆς κτηθείσης ἤδη πείρας, θὰ εἶνε πολύτιμοι. Ὅχι μόνον θὰ ἀναπτύξουν καὶ θὰ φωτίσουν τὴν διάνοιάν των, ἀλλὰ καὶ θὰ ὑποστηρίξουν πολλὰκις αὐτὰς κατὰ τὰς ἀπογοητευτικὰς στιγμὰς τοῦ διδασκαλικοῦ βίου, αἱ ὅσαι δὲν θὰ εἶνε βέβαια σπάνια, ἀφοῦ δὲν εἶνε σπάνια εἰς τὴν ζωὴν ἐν γένει.

Περιττὸν νὰ εἴπω ὅτι δὲν ἀξίω, διὰ τῶν ὀλίγων αὐτῶν λέξεων, ὅτι ἐπραγματεύθη προσηκόντως τὸ μέγα ζήτημα τῆς παιδαγωγίας καὶ τῆς διδασκαλίας αὐτῆς. Ἐπεχείρησα ἀπλῶς νὰ θίξω τοῦτο ὑποδεικνύουσα ἐλλείψεις τινὰς, τὰς ὁποίας ἐνόμισα ὅτι ἀντελήθη. Ἄρα γε εἶνε πραγματικὰ αὐταί, ἢ μὴ ἐζήτησα ἐν ἀγνοίᾳ μου, νὰ εὕρω τοιαύτας ἐκεῖ, ὅπου οὐσιαστικῶς δὲν ὑπάρχουν; Ἀρέσκει εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ εὕρῃσῃ παντοῦ ἀτελείας. Τούτο δὲ εἶνε ἴσως θεῖα οἰκονομία. Ἄν ὅλα τὰ ἐβρίναμεν καλὰ, θὰ ἐπαύομεν νὰ ἐργαζώμεθα πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ καλλιτέρου, δηλ. θὰ ἐπαύομεν νὰ ζῶμεν. Ὅπουδῆποτε, οὐδεμίαν βελτίωσιν τῶν παιδαγωγικῶν μας μεθόδων θὰ δυναθῇ ἴσως νὰ δώσῃ τὰ ἀναμενόμενα ἀποτελέσματα ἐφ' ἔσον, ἃς μοὶ ἐπιτραπῇ νὰ τὸ εἴπω, δὲν ὀρίζεται καὶ δὲν τηρεῖται αὐστηρῶς ὅριον ἡλικίας, ὅσον ἀφορᾷ τουλάχιστον τὰ διδασκαλεῖα. Νὰ μὴ δύναται μαθητρίαι νὰ φοιτήσῃ εἰς τὰς δύο ἀνωτέρας τάξεις τοῦ διδασκαλείου, ἂν δὲν ἔχη συμπληρώσει τὸ 17ον ἔτος τῆς ἡλικίας της, ἀφοῦ σκοπὸς τοῦ διδασκαλείου δὲν εἶνε βέβαια νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὰς ἐξετάσεις ἢ νὰ παράσῃ εἰς τὰς αἰθούσας μικροὺς τινὰς φωστῆρας. Τὸ διδασκαλεῖον προώρισται νὰ ἐνισχύσῃ τὴν συνείδησιν τῶν διδασκόμενων, νὰ μορφώσῃ διδασκάλους μετὰ πλήρη τὴν συνείδησιν τῶν καθηκόντων των καὶ νὰ ἐμβάλλῃ εἰς αὐτὰς τὸν πόθον νὰ μεταδώσουν ὅ,τι πολύτιμον τὰς ἐνεπνεύσῃ κατὰ τὴν ἐν τῷ σχολείῳ διαμονὴν των. Οὐδεὶς δύναται σοβαρῶς νὰ πιστεύσῃ ὅτι παιδίαι 14—15 χρόνων, καὶ τοιαῦτα τυγχάνουν πολλὰ εἰς τὰ διδασκαλεῖα μας, εἶνε ἱκανὰ νὰ κατανοήσουν τὸν προ-

ρισμὸν τοῦ διδασκαλείου καὶ νὰ μεταδώσουν εἰς ἄλλους ὅ,τι διὰ τῆς βίαις πολλὰκις καὶ λίαν ἀτελῶς ἐν αὐτοῖς ἔμαθον.

Αἰκατερίνη Διαμαντοπούλου.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Εὐρισκόμεν μόνος ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Μουσείου τῆς Γ. . . περιφερόμενος ἀπὸ εἰκόνας εἰς εἰκόνα, καὶ ἐγκαταλείφθεις ὑπὸ τοῦ φύλακος, ὅστις συγχρόνως ἐκπληροῦ χρέη καὶ θυρωροῦ τοῦ Πανεπιστημίου, διότι τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἀνάκτορον τῆς ἰ. . . χρησιμεύει πρὸς δύο σκοποὺς, ὡς καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ θυρωρός.

Εἰς τὸ πρόσγειον συνεδριάζουσιν οἱ διδάκτορες, εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον εἶναι ἡ Βιβλιοθήκη καὶ εἰς τὸν δεύτερον τὸ Μουσεῖον. Ἄρα σιγῇ ἐβασίλευεν εἰς τὴν ἐπαρχιακὴν αὐτὴν πινακοθήκην, κατὰ τὰς μεταμεσημβρινὰς τῆς ἐπισκέψεώς μου ὄρας καὶ ἐπανειλημμένως ἐπαγγέλλοντο πρὸ-εἰκόνας, ἐξαιτίας μεταξὺ πᾶσων, ἔργον ἀγνώστου τινὸς καλλιτέχνου τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνος, ἧτις παρίστα Παναγίαν παρκοστατουμένην ὑπὸ δύο ἀγγέλων, ἐν χαριέσῃ τοπογραφίᾳ. Ἀδεξία κάπως καὶ ἐπιτετηθευμένη ἡ Παναγία ἀνοίγει τοὺς καστανοὺς αὐτῆς ὀφθαλμοὺς μετὰ γλυκυτάτης ἀγνότητος καὶ κλίνει πρὸς τὰ δεξιὰ τὴν πρῶτον κεφαλὴν της, πλκισιουμένην ὑπὸ τῶν σεμνῶν βοστρύχων τῆς πυρότριχος αὐτῆς κόμης. Καὶ ἐπὶ τοῦ ὀμλοῦ ἐκεῖνου προσώπου, ἐπὶ τῶν χειρῶν ἐκεῖνων τῶν ἀδεξίως κρατουσῶν τὸν Σωτῆρα Χριστόν, ἐπὶ τοῦ νεαροῦ ἐκεῖνου σώματος, ὕπερ διαγράφει ἀγνῶς πρᾶσινον πτυχῶν ἔνδυμα μετὰ χρυσᾶς παρυφᾶς, διαχέεται τοσοῦτον φαινή ἡμερία, ὅσον εἶναι δικυγῆς ὁ φωτισμός, ὅφ' οὗ περιβάλλεται ἡ τοσοῦτον ἐγγὺς καὶ μακρυνὴ συγχρόνως τοπογραφία ἐκεῖνη.

Εὐσεβῶς οἱ ἄγγελοι γονυπετεῖς συσφίγγουν πρὸς ἀλλήλους τὰς χεῖρας, καὶ εὐσεβῶς ἐπίσης ἐγὼ παρετήρουν τὴν Παναγίαν, ἧτις ἴσως ἀντεγράφη ποτὲ ἐκ τοῦ ἀγνοῦ προσώπου νεαρᾶς κόρης, μὴ ὑπαρχούσης σήμερον. Τόσον ἐφανταζόμεν ὅτι ἤκουον αὐτὴν ὀμιλοῦσάν μοι διὰ φωνῆς θλιβερᾶς καὶ ἀφελοῦς. Μοὶ ἔφαινετο ὅτι ἐκ τοῦ μικροῦ ἐκεῖνου ἀτόματος ἐξήρχετο μία τῶν παραδόσεων, ἃς οἱ παλαιοὶ σχεδισταὶ ἀνέπτυσσον ἐκτὸς τῶν χειλέων, τῶν εἰκονιζομένων προσώπων, ἵνα σχολιάσωσι τὰς προθέσεις αὐτῶν καὶ τὴν ἰδικὴν των ἐπίνοιαν. Καὶ ἰδοὺ τί ἤκουσα :

Ἡ Παναγία μετὰ τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ἔλεγε πρὸς τὸν ὀνειροπόλον θεοτῆν : «Μεμφιμοιρεῖς ἐνίτε διὰ τὴν τύχην σου, ἀλλὰ πόσον ἡ ἐλευθερία σου τοῦ κινεῖσθαι εἶναι ἀνεκτίμητος ἀπέκναι τοῦ σκληροῦ νόμου τῆς ἐμῆς ἀκινήσιος! Πόσας ἐγνώρισα φυλακὰς, τὴν μίαν χείρονα τῆς ἄλλης, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ὁ ἔξοχος ζωγράφος μετὰ κατεδίκασε νὰ ὑπάρχω ἐν τῇ ἐξόχῳ μεγαλοφυῖᾳ αὐτοῦ. Ἠγάπων ἐν τούτοις τὸ ἐργαστήριον ἐκεῖνο, ἐν τινι πύργῳ τῆς Ἱταλίας ἔθηκ οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἠνοιχθῆσαν ἐν τῇ ζωῇ. Ὁ διακρεπῆς ζωγράφος ἦτο ἀγνός καὶ γέρων, ἐνῶ δὲ ἔζωγράφει τὰ χαρακτηριστικὰ μου, ἀνεγίνωσκε στίχους τοῦ Δάντου καὶ ἐνίοτε διεκτύπετο ἵνα κλάσῃ ἐπὶ τῶν δυστυχημάτων τῆς χώρας του, ἐπὶ τῆς ἀτιμίας ἐκεῖνων, οἵτινες κατέχουν τὴν ἐξουσίαν, ἐπὶ τῆς διαφθορᾶς τῆς τέχνης καὶ τῶν ἀθλοιστήτων τοῦ βίου. Ἐπεξῆγει πρὸς συνομήλικά του Μοναχόν, ὅστις ἐνίοτε ἐπεσκέπετο τὸ ἐργαστήριον, πῶς

παρηγορείτο, επικαλούμενος τὸ οὐράνιον σχῆμά μου! "Ηλιπιζεν ὅτι ἐπ' ἐμοῦ θὰ ἐρείπτοντο διάπυρα βλέμματα καὶ ὅτι ἔνοχοι ψυχὰς θὰ εὕρισκον ἐν ἐμοὶ ἰσχὺν τινα κατὰ τῆς ἀμαρτίας, ἐμπνεόμενος ὑπὸ τῆς ἀλληγορικῆς ἀπορροίας τῆς διαχειρομένης ἀπὸ τῆς καλλονῆς μου! "Αλλ' εἶναι ἐπίσης ἀληθές ὅτι ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἔζησα ὑπὸ τὴν δροσερὰν σκιὰν παρκακλήσιου τινός, ὡς ἐπεθύμει ὁ διδάσκαλος, ὑπὸ τὰ ἀρώματα καὶ τοὺς στενχαγμούς μετανοίας, τοὺς ἀνερχομένους πρὸς ἐμὲ ἀπὸ τῶν βαθυμίδων τοῦ βωμοῦ. Περὶ δὲ τὸ λευκὸν ἤρχοντο γυναικῆς θανασιμῶς ὠραία, καὶ συνάμα ὑπερβαλλόντως ὠραία, αἵτινες προσήλουν ἐπὶ τῆς ἡμέμου ἐκφραστικότητος τοῦ προσώπου μου τοὺς ὀφθαλμούς των, ἐν οἷς ἀνεγίνωσκον, δὲν εἰξεύρω τι ὑπερμέτρως τρυφερὸν καὶ θλιβερόν, τὴν πεῖναν καὶ διψᾶν ὑψίστης παρκαμυθίας καὶ ἀφάτου ἐπαυροθώσεως. "Αλλὰ πάλιν, μάταια καὶ ἀδιάφοροι, ἐγονυπέτουν ὅπως ἀκούσωσι βῆμα ἀνδρός, ὅστις μετὰ μίαν στιγμὴν ἐπεφάνετο ὅπισθεν κινός τινος· καὶ αἱ ἡμέραι διεδέχοντο τὰς ἡμέρας, καὶ τὰ πάθη καὶ οἱ ἔλεγχοι δὲν ἐσταμάτων τὴν ἀκτάπτυστον δίκην αὐτῶν, ἐγὼ δὲ δὲν ἔβλεπον ἕτερον φῶς ἢ τὸ τῆς ὠχρώσεως ἡμέρας, τὸ ἀνάως ἐπισκιαζόμενον ὑπὸ τῶν πολυχρώμων ὕλων. Πρωίαν τινὰ ἦλθον στρατιῶται, οἵτινες μὲ ἀπέσπασαν ἀπὸ τοῦ ἐξωγραφημένου ἐκείνου τοίχου, ὄξεϊα μάχαιρα περιέκοψε γύρωθεν μου τὴν θόνην καὶ μετεσχηματίσθη εἰς κίλινδρον, ὡς χυδαία τις ζωγραφία, ἵνα ἐπανευρεθῶ, μετὰ παρέλευσιν πολλῶν μηνῶν, ὡς κόσμημα καλλυνητρίου τινός ἐντὸς μεγάλου ἀνακτόρου. "Ο κύριός μου, ὡς ἔμαθον μετ' ὀλίγον, ἦτο στρατάρχης νέας τινός αυτοκρατορίας, ὅστις σπανίως ἐφάνετο εἰς τὸ οἶκόν μου, καθόσον ἐξεστράτευεν αἰωνίως καὶ ὁ ὅποιος ἄπαξ μόνον με εἶδε· ἠωπεύων τὸν μύστακά του ἐξέφρασε διὰ τῶν ἀπλῶν αὐτῶν λέξεων τὴν περὶ ἐμοῦ γνώμην του: "Ἐγένετο αἰτία τὰ γενεθῶσι περισσώτεροι στρατιῶται, παρ' ὅσας κλωστὰς ἔχει ἡ θόνη αὐτή, καὶ με ἐδείκνε διὰ τῆς χειρὸς του, ἣν διηυλάκου μεγάλη οὐλή.

"Ἡμῖν καθ' ἡμέραν κεκαλυμμένη ὑπὸ μεγάλου πέπλου, καὶ ὅταν μοὶ ἀφῆρουν τὸ σάββανον τοῦτο, ἐθαμβούμην ὑπὸ τῶν φώτων χοροῦ καὶ ἤκουον θωπευτικὴν μουσικὴν ρυθμιζοῦσαν τὰ βήματα τῶν χορευτῶν.

Μετὰ καιρὸν ὁ κύριός μου ἀπέθανε καὶ ἐξωρίσθη ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ, ἔνθα με βλέπετε σήμερα. "Αλλὰ τὴν φορὰν ταύτην με ἀναμένει δικαίως ἐρημία· ἡ δὲ ἀπροσδιόριστος καὶ στυγνὴ διαδοχὴ τῶν ὤσων δὲν φέρει εἰς τοὺς πόδας μου, εἰμὴ ἐκκεντρικούς τινες "Αγγλους, μὲ ἐνδυμασίαν ταξιδίου, τῶν ὁποίων ἡ ἀδιάφορος στάσις τρεφάσει ἐν τῷ τάφῳ τὸν γηραιὸν ζωγράφον, οὗτινος ὑπῆρξε τὸ προσφιλέστατον ἀριστοῦργημα.

Περίε ἐμοῦ δὲν ὑπάρχουν, ἢ φρικώδεις προσωπογραφίαι ἐγχαυρίων ζωγράφων καὶ πρὸς συμπλήρωμα τῆς δυστυχίας μου, ὁμιλοῦν περὶ ἀνανώσεως τοῦ σβεσθέντος ἤδη προσίνου χρώματος τῆς ἐσθῆτός μου, τοῦ ἀλλοιωθέντος χρώματος τῶν χειλέων μου καὶ τοῦ ὠχρίσκοντος μελανοῦ τῶν ὀφθαλμῶν μου.

"Ἐνίοτε γηραιὰ τις δεσποσύνη μὲ κυνὰ ὀμματοῦλάκι ἀναβαίνει εἰς τὴν αἰθούσαν ταύτην καὶ ἀντιγράφει τὰ χρακαριστικὰ μου. Βλέπω εἰσέτι τὸ ἀπεχθές ἐκεῖνο πλάσμα

νὰ χρακᾶσση ἐρωτύλους γραμμὰς, αἵτινες ἀποτελοῦν τὴν γελιογραφίαν τοῦ προσώπου μου καὶ ἀδυνατῶ τελείως νὰ παρμποδίσω τὴν ἱεροσυλίαν ταύτην. "Ἡ δὲ καλλιτέρα στιγμὴ μου εἶναι ὅτε ἐπέρχεται ἡ νύξ καὶ μετ' αὐτῆς ἡ τῶν φαντασμάτων ἀκολουθία. Σκιαί τις ὑποπρέμουσα ἀναφαίνεται τότε ἐνώπιόν μου, καὶ με θεωρεῖ μετ' ἀπελπισίας· ἀναγνωρίζω τὸν μέγαν ζωγράφον, οὗτινος εἶμαι θυγάτηρ καὶ ἀμφότεροι προσβλεπόμεθα ἀσκαρδαμικτῶ ἀφωνοί. Τοσοῦτον σέβομαι τὴν ἀπελπισίαν ἐκείνου, πρὸ τοῦ ἀνωφελοῦς τῆς μεγαλοφυίας του. . . . »

"Ἦκουσα βήματα πλησίον μου καὶ ἐστράφη· γηραιὸς κύριος μετὰ τῆς συζύγου του, ἀμφότεροι παχεῖς, ἀσχημοὶ καὶ φρικὰ ἐνδεδυμένοι, ἐστάθησαν πρὸ τῆς εἰκόνας.

— Δὲν νομίζεις, καλή μου, ὅτι ὁμοιάζει με τὴν Εὐδοξίαν μας; εἶπεν ὁ σύζυγος.

— "Ατυχῆς Παναγία!
(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) **Paul Bourget**

ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Γηράσκεις . . . Τίς υποβάλλεται εὐχαρίστως εἰς τὸν ὀρισμὸν τοῦτον; Καὶ μεθ' ὀπόσης μελαγχολίας, παρελθούσης τῆς τριακονταετίας ἀριθμῆ τις τὰ ἔτη του; "Ανὴρ ἢ γυνή, δύναμις ἢ καλλονή, πᾶν ὅτι παρεέρχεται μᾶς θλίβει, καὶ ἐν τούτοις ἡ παρούσα ὥρα εἶναι ἡ καλλιτέρα, ἀφοῦ τὸ αὐριον θὰ εἶναι τὸ ἀργότερον. . . . »

Οὕτως ἐσκέπτετο ἐν τῇ μικρῇ ἐπαρχικῇ αἰθούσῃ, μὲ ἀπλοῦν καὶ πεπαλαιωμένον διάκοσμον, ἐκείνη, ἣν ἄλλοτε ἀπεκάλουν ἄνευ ἀντιζήλου, ἡ ὠραία κυρία Λαμέτ.

"Ἐγεννήθη εἰς Χάβρην, ἐζήσεν ἐκεῖ καὶ ζῆ εἰσέτι. Αἱ ἀναμνήσεις αὐτῆς, ὡς παιδίου ξανθοῦ καὶ φιλομειδοῦς, ὡς νεάνιδος ὑπερηφάνου καὶ ὠραίας, ὡς νεαρῆς γυναικός, αἰφνιδίως μελαγχολούσης, συνεκεντροῦντο εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν σκρώνουν οἱ ἄνεμοι τῶν μεγάλων θαλασσῶν, λιανίζον ἀτελεύτητοι θόρυβοι, ἐξυγιάζει τὸ ἄλας καὶ τὸ ἴδιον τῆς θαλάσσης καὶ αἱ ἀναθυμιάσεις τῆς πίσεως, αἱ ἐκπεμπόμενα ὑπὸ τῶν μεγάλων πλοίων. Ζωὴ μοιότονος, βεβχίως καθ' ὅλα ὁμοία πρὸς ἀπάσας τὰς ἡμέρας τῆς, μυστηριώδης καὶ δραματικὴ οὐχ' ἦτο, διότι εἰς πᾶσαν ἀνθρωπίνην ὑπαρξίν, ὑπάρχουν καὶ σκοτεινὰ τινὰ σημεῖα. "Ἡτο τεσσαρκακοντούτις. . . Θεε! πόσον μακρὰν ἦσαν ὅλα δι' αὐτήν! "Αποτόμως, διὰ πνοῆς ἀνέμου, ἡ θύρα ἤνοιξε καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς "Ερριέττα, ἐφάνη τρέχουσα καὶ φωνάζουσα εὐθύμως: Μητέρα, μητέρα, ὅλα εἶναι ἔτοιμα· τὸ κυκνοῦν δωμάτιον καὶ τὸ κόκκινον συγχρόνως δὲ ἐσήμαναν τὴν προσέγγισιν τῆς Βρετάννης.

"Ὅπισθεν τῆς νεάνιδος εἰσῆρχετο καὶ ὁ παχύσαρκος καὶ καλοκάγχος κ. Λαμέτ, κρατῶν τηλεσκόπιον ὑπὸ μάλης. "Ἰδοῦ! ἰδοῦ! ἔρχονται.

Καὶ λίαν συγκεκριμένης, ἤνοιξε τὸ παράθυρον ἐξέτεινε, τὸ τηλεσκόπιόν του καὶ διηύθυνεν αὐτὸ πρὸς τὸ πέλαγος.

Τὸ ὑπερωκεάνειον «ἡ Βρετάννη» μὲ τὰς συριζούσας κἀπνοδόχους του, ἔπλεεν εὐθὺς πρὸς τὴν Χάβρην ἐν μέσῳ παφλαζόντων ἀφρῶν. Καὶ ὁ Λαμέτ περιόρασε ἐστράφη πρὸς τὴν σύζυγόν του, ἣτις ἔβλεπε τὴν θάλασσαν μὲ ἀπλανῆς ὄμμα

ὠχροτάτη καὶ σοβαρῶς ὑπομειδιῶσα, καὶ τῇ εἶπεν: "Ἰδοῦ ἔρχονται! καὶ μετὰ τινος πονηρίας: "Ἰδοῦ Λουίζα ἔρχεται! "Ἐκείνη ἀνύψωσε τοὺς ὤμους καὶ τῷ ἔκλεισε τὸ στόμα διὰ τῆς λευκῆς καὶ μικρᾶς χειρὸς τῆς, ἐνῶ ἡ "Ερριέττα ἐκτύπα τὰς χεῖράς τῆς ἐκ χρακᾶς, χειροκροτοῦσα τὴν ζωὴν, τὴν νεότητα, τὴν γελόεσσαν θάλασσαν καὶ τοὺς ἐκ τοῦ ἄλλου ἄκρου τοῦ κόσμου ἐρχομένους νέους φίλους.

"Ἰπάγω, εἶπεν ὁ Λαμέτ, θέλω νὰ ῥιφθῶν εἰς τὴν ἀγκάλην μου ἕνα πατητόσι στερεὸν ἔδαφος. Καὶ διὰ βιαίας χειρονομίας, βυθίσας τὸν πῖλόν του μέχρι τοῦ μετώπου, ἐξῆλθεν.

II

"Ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ ἔμειναν μόναι. "Ἡ μὲν "Ερριέττα ἐσκυμμένη εἰσέτι ἐπὶ τοῦ παραθύρου, παρηκολούθει διὰ σταθεροῦ βλέμματος τὴν βραδείαν καὶ μεγалоπερή περιστροφὴν τοῦ ἀτμοκινήτου ἐπὶ τῶν ἠττωμένων ὕδατων, ἐνῶ ἡ μήτηρ τῆς, Λουίζα, δεδομένη ὅλη εἰς συνήθεις ρεμβασμούς, ἐθαύμαζε τὴν κόρην τῆς, ἐν ἣ ἐπανέβλεπεν ἀριεῶς τὸν τύπον τῆς ἰδίας νεότητός τῆς, εἰς ἡλικίαν δέκα ὀκτὼ ἐτῶν τὸ αὐτὸ πρόσωπον, τὸ αὐτὸ βλέμμα, τὸ ὅμοιον ἀνάστημα, τὸ ἴδιον βάδισμα, καὶ τὴν αὐτὴν ὑπερήφανον ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν εἰμαρμένην. Τοιαύτη ἦτο ὅταν συνεζεύχθη τὸν "Ἰωάννην Λαμέτ. . . διότι ἦτο πλούσιος καὶ καλὸς συνάμα, προπάντων δὲ, διότι οἱ γονεῖς τῆς ἐπεθύμουν τὸν γάμον τοῦτον. Καθόσον, ἐὰν ἐκείνη ἦκουεν ἀποκλειστικῶς τὴν καρδίαν τῆς, θὰ ἐξέλεγε τὸν ἄλλον, τὸν "Ἰακώβον Cordier, φίλον ἄλλωστε τοῦ "Ἰωάννου, ὅστις τὴν προτεραιάν τοῦ γάμου τῆς ἀνεχώρησεν εἰς "Αμερικὴν, οὐδὲν παράπονον ἐκφράσας, ἐνῶ τῇ ἠγάπη καὶ ἐκείνη τὸν ἐλάσεν ἐν μέσῳ τῶν ἐκπληξέων καὶ σχετικῶν εὐχαριστήσεων τοῦ νέου αὐτῆς βίου εὐλόγως τὴν ἐπαύριον τοῦ γάμου, ὅτε ἀναγγέλλη αὐτῇ ἡ ἀναχώρησις του.

Βραδύτερον, μετὰ δεκαετίαν, ὠμολόγησε τὸ πᾶν εἰς τὸ, σύζυγόν τῆς, ὅστις οὐδὲως ἐξήλοτύπησε. Ναι, ἔλεγεν, ἀναμφιβόλως ὁ "Ἰακώβος εἶναι ὠραῖος νέος καλῆς καρδίας καὶ ἀξιογάπητος. Τὸν ἠγάπων καὶ τὸν ἀγαπῶ ἔτι, διότι ἀνεχώρησεν ὑπερήφανος καὶ πτωχός, ἀποποιηθεὶς ὅσα τῷ προσέφερα. Τώρα ἐννοῶ δικαί. "Αιτιῶν, Λουίζα μου, ἦτο πλῆθον ὄνειρον καὶ παρήλας, οὐ δὲ ὑπῆρξεν πάντοτε τόσον καλή. "Ἐλθέ ἀναγκαλίσθητί με καὶ ἄρες εἰς τὴν τύχην νὰ κανονίξῃ τὰ περιστασια.

"Ὁ "Ἰακώβος ἐπανήρχετο μετὰ εἰκασίαν ἔτι, κάτοχος περιουσίας, ἀποκτηθείσης τυχεῖως, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του, εἰς ἀπομεινωμένους χώρας, ἔχων υἱόν, οὗτινος ἡ μήτηρ πρὸ ἐτῶν ἀπέθανεν ἐκεῖ. Καὶ ὁ υἱὸς οὗτος Ροβέρτος Cordier, ἦτο συνὸμῆλικος τῆς "Ερριέττης, μὲ τινὰς μῆνας περιπλέων.

"Ἐνεκα τοῦτου τὸ κυκνοῦν καὶ τὸ κόκκινον δωμάτιον, προητοιμάσθησαν καὶ ἀνοστολίσθησαν, διότι ἀνέμενον αὐτοῦς, τοὺς εὐλογημένους ξένους, τὰς νεκραναστάσεις αὐτὰς τῆς νεότητος, τὸν "Ἰακώβον αὐτόν, ὅστις δὲν ἦτο πλέον ἐπιφοβός — ὡς ἐσκέπτετο ὁ Λαμέτ — καὶ τὸν Ροβέρτον αὐτόν, ὅστις πιθανὸν νὰ καταλάβῃ ὀριστικὴν θέσιν ἐν τῇ οἰκογενειακῇ τραπέζῃ.

Διὰ τοῦτο ἐπίσης καὶ ἡ Λουίζα ἦτο σύνους καὶ τεθλιμ-

μένη καὶ βαρέως νῦν ἔφερον ἐπὶ τῶν νώτων τὸ φορτίον τῶν παρελθόντων ἐτῶν.

III

"Ἡ παιδικὴ ἡλικία ἔχει τοὺς ἔρωτάς τῆς καὶ τὰ μίστη αὐτῆς, καθὼς καὶ ἐμπαθεῖς ἀφοσιώσεις πρὸς ἄτομα καὶ πράγματα.

"Ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἐν τῇ μικρῇ αἰθούσῃ, ἦτο ἀπὸ ἐτῶν ἀνητημένη ἡ εἰκὼν τοῦ "Ἰακώβου Cordier, δοθεῖσα εἰς τὸν μοναδικὸν αὐτοῦ φίλον "Ἰωάννην Λαμέτ. "Ὁ τελευταῖος δὲ οὗτος, παρκαμίνας πιστὸς εἰς τὰς ἀναμνήσεις του καὶ μετὰ τὴν πάροδον τοσοῦτου χρόνου, οὐδέποτε ἔκρινε καλὸν νὰ ἐκφανίσῃ τὴν εἰκόνα ἐκείνην καὶ μετὰ τὴν ἐξομολόγησιν τῆς Λουίζης.

Μικροτάτη ἔτι ἡ "Ερριέττα, ἀδελφον διατί, ἀπὸ ἰδέαν ἀτομικότητος ἴσως, εἶχεν ἀγαπήσει τὴν εἰκόνα ἐκείνην, τόσον διὰ τὸ λαμπρὸν πλαίσιον αὐτῆς, ὅσον καὶ διὰ τὸ ἀποτυπώμενον πρόσωπον. Αὐξανόμενη δὲ ἐσυνείθισε νὰ παρατηρῇ τὸ ἀνδρικὸν ἐκεῖνο πρόσωπον, ὡς τὸ ἰδεῶδες ρωμαλέας καλλονῆς. Εἶχεν ἀγαπήσει δι' ἀφελοῦς καὶ βραθείας στοργῆς τὸν ἀόρατον αὐτὸν φίλον, τὸ ἀόριστον ἐκεῖνο φᾶσμα, τὸ περιπλανώμενον καὶ ἀπομεινωμένον αὐτὸ ὄν, τοῦ ὁποίου ἄπαξ τοῦ ἔτους ἔφθανε μία ἐπιστολή, ἐκδηλοῦσα αἰωνίαν ἀνάμνησιν πρὸς τοὺς παλαιούς φίλους.

"Ἐν τῇ ὁδῷ, μακρόθεν, ἀνεγνώρισε τὸν πατέρα τῆς, μετὰξὺ δύο ὑψηλῶν κυρίων. . . καὶ κατελήφθη ὑπὸ σφοδρᾶς συγκινήσεως, ἣτις τὴν ἐθορύβησε: Μητέρα! . . . μητέρα. . . ἐφώναζε, δεικνύουσα αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ παραθύρου διὰ τοῦ δακτύλου. "Ἡ Λουίζα παρετήρησεν αὐτοὺς ἐπίσης, ἀλλ' ἡ κόρη εἶδε τότε ὅτι ἡ μήτηρ τῆς ἦτο ὠχροτέρα ἐκείνης. Καὶ ἀμφότεραι αἱ καρδίαι ἐκείναι ἐπάλλοντο μέχρι διακρήξεως.

Εἰσέλθετε, εἰσέλθετε, φίλοι μου, ἀνεφώνει διὰ βροντώδους φωνῆς ὁ "Ἰωάννης Λαμέτ ἀπὸ τὴν κλίμακα.

Καὶ οἱ ἀγνωστοὶ φίλοι εἰσῆλθον. Τότε, ἐπειδὴ ἡ "Ερριέττα ὠμοιάζειν εἰς ἄκρον τῆς μητρός τῆς ἐν τῇ αὐτῇ ἡλικίᾳ, ὁ δὲ "Ροβέρτος ἐπίσης τοῦ πατρὸς του ἐν τῇ νεότητι αὐτοῦ χρακαριστικὸν πρὸς χρακαριστικόν, συνέθη τι λίαν παρὰδοξον!

"Ὁ φαιθίριξ ἦδη "Ἰακώβος, ὀρμήσας ἔπεσε γονυπετῆς πρὸ τῆς "Ερριέττας, κλαίων, ἐνῶ με ἀνοικτὰς ἀγκαλάς ἡ ἐρρυτιδωμένη ἦδη Λουίζα, ἤρχετο ἤδη πρὸς τὸν Ροβέρτον.

Τὰ δύο παιδιά ἔμειναν κατὰπληκτα, πάντες δὲ ἐσιώπων, τεθλιμμένοι, καὶ ἐστενωχωρημένοι, μετὰ τὴν σύγχυσιν ἐκείνην τῶν ἀτόμων, τῶν ἡλικιῶν καὶ τρυφεροτήτων.

Μόνος ὁ καλὸς Λαμέτ ἐμειδία ἀκόμη. Προχωρήσας δὲ πρὸς τὴν θυγατέρα του καὶ λαβὼν τὴν χεῖρα αὐτῆς, τὴν ἔθηκεν ἐν τῇ τοῦ "Ροβέρτου, ψιθυρίσας διὰ γλυκαίας καὶ ἀφελεστοῦτης φωνῆς: "Ἐμπρός, τέκνα μου, σεῖς τώρα εἰσθε εἰκοσαετῆ, σεῖς ἔχετε τὸν καιρὸν νὰ ἀγαπᾶσθε καὶ νὰ εἰσθε εὐτυχῆ.

"Ἐλένη Γεωργιάδου

Η ΝΤΟΜΑΤΑ

"Ἡ ντομάτα ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν στρυγνοειδῶν, ἐνονοαζομένην οἰκογένειαν τῶν δηλητηριαστῶν, διότι ἐνέχει βελαδό ναν,

ισοκύαμον, στραμοίτην, νικιοτιανήν και στρύχον, ναρκωτικὰς ουσίας και κινδυνώδεις. Ἡ ντομάτα κατέγεται ἐκ τοῦ Μεξικοῦ τῆς Περούας, ἀλλὰ καλλιεργεῖται ὑφ' ὅλα τὰ πλάτη, εἰς ὅλα τὰ θερμὰ κλίματα τῆς Εὐρώπης. καὶ εἰς Παρισίους ἀκόμη ἔνθα ἐπονομάζον αὐτὴν μῆλον τοῦ ἔρωτος, διότι κατ' ἀπομίμησιν τοῦ θεοῦ τούτου γεννᾶται καὶ φύεται πανταχοῦ.

Μικροῦ δαῖν τὸ φυτὸν τοῦτο νὰ σχηματίσῃ διὰ παντὸς φήμην φυτοῦ χρησίμου εἰς τοὺς Βοργιά! Πράγματι δὲ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ αἰῶνος τούτου ἡ ντομάτα ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τινῶν ὡς δηλητήριον ἕνεκα τοῦ στρύχου, στοιχείου κακῶς προσδιοριζομένου, καὶ τὸ ὅποιον δὲν ἐνέχει ἡ ντομάτα, ὡς καὶ τὸ γεώμηλον, εἰμὴ εἰς ποσότητα ἀπειροστημορίου.

Εἰς τὴν δημοκρατίαν ὀφείλεται ἡ τιμὴ τῆς παλινορθώσεως αὐτῆς, καὶ τῆς κατατάξεώς της μεταξὺ τῶν ἐκτιμωμένων τροφίμων. Ὅταν οἱ Μασσαλιῶται ἤλθον μὲ φωνὰς εἰς Παρισίους, ἐπαυτοῦντες εἰς τὰ ξενοδοχεῖα, τὰ πανδοχεῖα, τὰ ἐστ ἀτόρια, τὸ μῆλον τοῦ ἔρωτος, καὶ ψάλλοντες ἐπαφῶδες συμπώνους μὲ τὴν περίστασιν, ἐδέχθη πᾶσι θυσίαν νὰ προμηθευθῶσιν ἐκ τούτων, αἱ τινες ἔκτοτε κατεστάθη τὸ φαγητὸν τὸ μᾶλλον περιζήτητον τῆς πρωτευούσης. Ὁ Barras ἐκαλλιέργησε τοιαύτας εἰς τὸν πορτοκαλλεῶνα τοῦ κήπου τοῦ Λουξεμβούργου, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς δικτατορίας, ἐθεάθησαν δὲ κυρίαί τῆς ἀνωτάτης τάξεως φέρουσαι ἄνθη κίτρινα ντομάτας ἐπὶ τῶν περικορμίων καὶ τῶν πύλων των.

Ἡ προθυμία μεθ' ἧς τὸ φυτὸν τοῦτο ἐκαλλιέργηθη τὸ ἐνεθρόνισεν ὀριστικῶς μεταξὺ τῶν δημοσίων τροφίμων. Χρονικὸν τι ἀναφέρει, ὅτι κατὰ μῆνα Μάρτιον ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος XXIII ἔφερον ἐξ Ἀντιβῶν ντομάτας διὰ παραγγελίας, ὡς παρέθετον παραγεμιστάς εἰς τὴν βασιλικὴν τράπεζάν του.

Τὸ ταπεινὸν αὐτό, ἀλλὰ πολῦτιμον στρυγνοειδές, ὅπερ ἐκινδύνευσε νὰ ναυαγήσῃ συνετεῖα προκαταλήψεως ἀδικαιολογήτου καὶ ἀμαθοῦς, εἶναι ἀξιοσημείωτον διὰ τὸ βικινῶδες στέλεχος του, εὐ ἀτάκτως ἐξαπλούμενον καὶ ἐπιζητοῦν τὴν γεινιάνσιν τῶν δένδρων, διὰ τῶν σκιερῶν πρασίνων φύλλων του, τῶν κίτρινων ἀστεροειδῶν ἀνθέων του καὶ τῶν πολυσχιδῶν καρπῶν του καὶ τὴν ὀξύτητα τὴν εὐαρέστον εἰς τὴν γεῦσιν, τὴν ὁποῖαν τόσον ἐχρησιμοποίησαν ἐν τῇ μαγειρικῇ τέχνῃ.

Εἰς τοὺς κήπους καλλιεργοῦν προπάντων, τὴν πρῶτον κοκκίνην ντομάταν δυνατὴν γόνιμον καὶ εὐκόλως διατηρουμένην, τὴν τελείαν ντομάταν λίαν σαρκώδη, τὴν ὀσειδῆ ντομάτα ἣτις φέρει παμμεγέθεις

καρπούς, τὴν τομάταν τοῦ βασιλέως Οὐμβρέτου, μεγέθους ὡς ὄρνιθος καὶ μοναδικῷ ἐρυθρῷ χρώματι, καὶ τὴν κίτρινὴν ντομάταν, χονδροτάτην, σιλιπνὴν, χρυσοζόντος χρώματος, γονιμοτάτην ἀλλὰ κατ' ἐξοχὴν ὄψιμον.

Ἡ ντομάτα εἰς τὴν Ἰσπανίαν εἶναι φάρμακον κατὰ τῶν αἰμορροϊδῶν καὶ ἡ ἀλοιφὴ τῆς ντομάτας ἐκεῖ εἶναι μῆγμα ντοματῶν βρασμένων μέχρις ἐξατμήσεως τοῦ ὕδατος μετὰ λίπους, στραγγισμένου προσεκτικῶς. Τὸ ὕδωρ τῆς ἀληθοῦς ντομάτας εἶναι ὠφέλιμον εἰς τὴν χροιάν τοῦ προσώπου καὶ συνιστᾶται πολὺ ὑπὸ τοῦ ὠραίου φύλου τῆς Ἰσπανίας.

Εἰς νοπὴν κατάστασιν ὁ ζωμὸς τῆς ντομάτας ἀποτελεῖ διὰ τοὺς λαϊμάργους καρύκευμα ὑψίστης ὀρέξεως. Ἡ σάλτσα αὐτῆς παρατίθεται μετὰ μωσχοῦ κρέατος καὶ εἰσέρχεται εἰς τὴν σκευασίαν πλείστων φαγητῶν.

Ἡ ντομάτα εἶναι λίαν εὐαρέστον ἔδεσμα ἀπαγορευόμενον εἰς τοὺς πάσχοντας ἐκ δυσπεψίας, ἰλιγγῶν καὶ ἐκ στομαχικῶν καὶ νεφρικῶν ἀσθενειῶν.

Ἐν συνόλῳ αἱ πολῦτιμοι ἰδιότητες τῆς ντομάτας, ὁ καρπὸς της ὡς καρύκευμα ὡς φαγητὸν, ἀναπληροῦν εἰς εὐρεῖαν κλίμακα τὰς ἀτελείας καὶ ἐλαττώματα αὐτῆς, ἅτινα εἶναι ἐλάχιστα.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Εἰς οὐδεμίαν ἄλλην χώραν τῆς Εὐρώπης ἀπαντᾷ τις περισσοτέρας γυναικῆς ὑπαλλήλους ὅσον εἰς τὴν Γαλλίαν.

Εἶναι δύσκολον πολὺ νὰ εἰσέλθῃ τις εἰς οἰονδήποτε κατάστημα καὶ νὰ εὕρῃ ἄνδρα λογιστήν.

Αἱ γυναῖκες καταστιχογράφοι καὶ λογισταὶ πληρώνονται ἐτησίως ἀπὸ 1200 ἕως 3600 φράγκα.

Εἰς πολλοὺς δὲ ἐμπορικοὺς οἴκους αἱ γυναῖκες ὑπάλληλοι συμμετέχουν καὶ τῶν κερδῶν τοῦ καταστήματος.

Ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Σκωτία πλὴν 101 γυναικῶν διδασκτῶν τοῦ δικαίου, ἔχουσι 2 γυναῖκας κτηνιάτρους, 19 ἀρχιτέκτονας, 3 τραπέζιτας καὶ 16 κολλυβιστάς.

Ἐν τῇ κατηγορίᾳ τῶν ἡνιόχων ὑπάρχουσιν 134 γυναῖκες.

ὑπάρχουσιν ἐπίσης 3 δασοφύλακες, ἀνήκοντες εἰς τὸ ὠραῖον φύλον, τὸ ὅποιον παρέχει καὶ 66 κτίστας.

δῶν ἐγεθθεῖσα δὲ ἔδραμεν εἰς τὸ γραφεῖόν της καὶ ἠρῶνησεν εἰς τὸ βᾶθος συρταρίου, ἔνθα ἐνέκλειε παλαιὰ ἐνθύμια τῆς παιδικῆς αὐτῆς ἡλικίας. Ἐν τῷ εὐχολογίῳ ἐξ ἐρυθροῦ μαροκινῆος δέρματος, ὅπερ ἐξήγαγεν ἐκεῖθεν, ὑπῆρχε πλῆθος εἰκόνων ἁγίων, κίτρινων καὶ ἐθαρμένων ἐκ τῆς πολυκαιρίας. Ἀναδιψᾶσα μεταξὺ τῶν φύλλων πρὸς ἀνεύρεσιν νέων τοιούτων, ἔστη πρὸ ἀργυροχόρου εἰκόνας καὶ ἀπίσειρεν αὐτὴν ἐκ τοῦ βιβλίου.

Τὸ λιθογράφημα ἐκεῖνο παρῖστα εἰκόνα τῆς Ἁγίας Ροζαλίας, ὅπισθεν δὲ ἐπὶ τοῦ λευκοῦ χάρτου ἦτο διὰ χαρακτηριστῶν κακοσχημῶν καὶ βεβιασμένων χαραγμάτων αἱ λέξεις αὗται: — Εἰς τὴν μικρὰν τῆς Ἐστελλαν Βρουναίρ, ἡ Ροζαλία Φέρελ.

Ἡ Ροζαλία! εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνὴ, ἀνευροῦσα ἄπασαν τὴν γαλήνην της, ἡ Ροζαλία! ὦρελλον νὰ ὑποπτευθῶ. Καὶ ἔκφρασις πικρίας διεχύθη ἐπὶ τοῦ σκεπτικοῦ προσώπου της. Ἡ θαλαμηπόλος τῆς μητρὸς μου. Εἶμαι ἀπολύτως βεβαία ὅτι εἶναι ὁ γραφικὸς χαρακτήρ τῆς Ροζαλίας. Ἄλλως τε οὐδέμια ἀμφιβολία εἶναι πιθανή. Ἴδετε τὸ παράδοξον σχῆμα τοῦ Β, δὲν εἶδόν ποτε ἄνθρωπον νὰ γράφῃ οὕτω τὸ Β.

Ἡ Ροζαλία κατόκει λοιπὸν εἰς Λαδάλ; ἠρώτησεν ὁ Benoist, μὲ συνεισπιγμένην καρδίαν καὶ διακεκομμένην ἐκ τῆς συγκινήσεως ἀναπνοῆν.

Εἰς Λαδάλ, ὄχι! διότι ἀπέσπρηθ τοῦ οἴκου μας ἵνα κατοικήσῃ εἰς τὸ Βιτρέ, τῆς Βρετανίας. — Ποῦ εἶναι τὸ Βιτρέ; ἠρώτησεν ἡ Ἐστελλά.

— Πλησιέστατα τοῦ Λαδάλ. Θὰ ἐπεφόρτισε τινὰ νὰ βίψῃ τὴν ἐπιστολήν της εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τοῦ Λαδάλ, τὴν ἑνωσῶν ἄλλα διατὶ ἔγραψεν;

Ἡ Ἐστελλά τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρὸς στηρίζουσα ἔμενε σύνουον, καὶ ἐν ἀμχαίᾳ.

Δὲν με ἠγάπα, ἐμονολόγει, ὡς νὰ ἦτο μόνῃ ἐντελῶς, καὶ οὐδέποτε με ἠγάπησεν. Ἐν τούτοις ἦτο τιμὰ κόρη, ἀνίκανος νὰ ψευθῆ ἢ νὰ πράξῃ ἄνθρωπὸν τι... φρονῶ τουλᾶχιστον... μοὶ ἐφαίνετο τρομερὰ... καὶ κᾶπως τρελλή... Ἄλλ' ἤμῃν τῶσφ μικρά... .

Καὶ πρὸς στιγμὴν σκεφθεῖσα ὄχι, ἐπανέλαθε δὲν ἦτο συκοφάντης, διότι φρί-

Ἄν γυναικῆς τινες ἐν Ἀγγλίᾳ ἐργάζονται εἰς βαρύτατα ἐπαγγέλματα, ὑπάρχουν ἄφ' ἑτέρου πολλὰ ποῦ δὲν κάμουν τίποτε.

409,000 ζῶν ἀπὸ εἰσοδημάτων των καὶ 6,965.000 δὲν ἔχουν κανὲν ἐπάγγελμα.

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἔκθεσιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐταιρίας τῆς Νέας Ὑόρκης ὑπάρχουν πέντε γυναῖκες ἱερεῖς εἰς μικρὰς ἐκκλησιαστικὰς περιφερείας ἀνὰ τὸ κράτος. Καὶ αἱ πέντε ἱερεῖαι εἶνε μεσήλικες, ἐνουμφεῦθησαν καὶ ἔκαμαν τέκνα. Αἱ τέσσαρες ἐξ αὐτῶν εἶνε σύζυγοι... ὑπουργῶν!

Ἐνέα ἐτῶν κόρη ἱεροκήρυξ, πρώτης μάστις δυνάμεως! Ἡ ἱεροκήρυξ αὐτὴ εἶνε Αἰθιοπίς, ἐκφωνοῦσα τρεῖς λόγους καθ' ἑκάστην ἐνωπίον πολυπληθῶν ἀκρατηρίων εἰς τὴν Νότιον Καρολίαν. Λέγεται δὲ ὅτι ἔχει ὄλον τὸ ὕψος ἐνδὸς πεπειραμένου ἀπ' ἄμβωνος ὀμιλητοῦ καὶ κατὰ τὴν φωνὴν καὶ κατὰ τὸν χρωματισμὸν καὶ κατὰ τὴν εὐγλωττίαν καὶ κατὰ τὰς χειρονομίας. Τὸ ἀκρατηρίον της συνίσταται ἀναμιξὶ ἀπὸ μαύρους καὶ ἄσπρους, οἱ ὅποιοι μετ' εὐλαθείας ἀκροῶνται τῆς θεοπνεύστου κόρης. Μεταξὺ τῶν τακτικῶν ἀκρατῶν της συγκαταλέγονται καὶ τέσσαρες ὑπουργοί.

Ἡ τελευταία ἀπογραφή τοῦ πληθυσμοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ ἀπέδειξεν ὅτι αἱ γυναῖκες πρῶδυσαν μεγάλως εἰς τὴν ἐνάσκησιν τῶν διαφόρων ἐπαγγελμάτων.

Αἱ γυναῖκες ὑπάλληλοι τῆς Δημοσίας ὑπηρεσίας εἶνε 8,546. Ἰατροὶ-γυναῖκες 105 εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ Οὐαλλίαν. Γυναῖκες κτηνίατροι ἐνεφανίσθησαν τὸ πρῶτον ἐπισήμως εἰς τὴν ἀπογραφὴν τοῦ 1891 δύο τὸν ἀριθμὸν. Νοσοκόμοι γυναῖκες 53,000.—Καὶ 887 ὡς βοηθοὶ εἰς διάφορα νοσοκομεῖα. Ὑπὸ τὸν τίτλον «συγγραφεῖς, ἐκδόται, δημοσιογράφοι» φέρονται 660 γυναῖκες. Ρέπορτερ 127 μόνον. Ζωγράφοι, γλύπται, λιθογράφοι, γυναῖκες 3,032. Ἀρχιτεκτόνισσαι μόνον 9. Καὶ μουσικαὶ καὶ διενθύντρια ὀρχηστρῶν, 19 χιλιάδες. Ἡθοποιοὶ 3696.

Περουβιανὴ ἥρωις. Κατὰ τὸν τελευταῖον ἐν Περουβίᾳ πόλεμον μέγα ὄνομα ἀπέκτησε παντοπᾶλις τις, Μάρθα καλουμένη, ἣτις ὑποθηκεύσασά τὴν οἰκίαν της ἠγόρασε διὰ τῶν χρημάτων πυροβόλα καὶ περιστροφὰ, ὅπισσε σῶμά τι ἐθελοντῶν καὶ ἔριπτος παροκολοῦθει τὴν ταξικρατίαν Ὀρέ, μετέχουσα ὄλων τῶν μαχῶν καὶ τῶν ἄλλων περιπετειῶν τοῦ πολέμου. Ἡ ἥρωις Μάρθα εἶναι τριάκοντα πέντε ἐτῶν, δὲν εἶναι δὲ ἡ πρώτη Περουβιανή, ἣτις διακρίνεται ἐν ἐμφυλίῳ πο-

λέμοις, συχνοῖς ἐν Περουβίᾳ. Ἐν τινι τῶν μαχῶν αὐτὴ διὰ τοῦ θάρρους της παρέστρεψε τοὺς συντρόφους εἰς ἔσθρον καὶ ἄλωσιν τοῦ στρατοπέδου τῶν πολεμίων, ἐν ὄλῳ δὲ μέρει ἐπληρώθη κατὰ τὸν πόδα.

Ἡ χλωρώσις ἡ διὰ τοῦ κλειδοκουμβάλου. Ὁ δόκτωρ Waetzold, ἀνεπιστέλλον μέλος τῆς Ἰατρικῆς Ἀκαδημίας ἀπηύθυνεν ἐσχάτως εἰς τὴν σεβασμίαν αὐτὴν ὀμνήγημα, δι' οὗ ὑποστηρίζει ὅτι ἡ χλωρώσις καὶ ἡ νευροπάθεια, ὑφ' ὧν πάσχουσι τόσαι νεάνιδες, ἀποδοτεῖα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, εἰς τὴν κατάχρησιν τοῦ κλειδοκουμβάλου.

Ἐὰν τοῦτο γείνη πιστευτὸν ἐπάναγκες νὰ ἐγκαταλειφθῇ ἡ λυπηρὰ συνήθεια τῆς ἐκθιάσεως τῶν νεανίδων, τοῦ νὰ ἀρχίζωσι κλειδοκουμβάλον πρὸ τῆς ἡλικίας τοῦ δεκάτου πέμπτου ἢ δεκάτου ἔκτου ἔτους. Καὶ μετὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην δὲν ὤφειλον νὰ ἐπιτρέπουσιν εἰς τὰς νέας γυμνάσματα συνεχῆ εἰμὴ εἰς ἐκείνας, αἵτινες ἔχουν ἀναμφισβήτητον κλίσιον... καὶ ἰσχυρὰν κρᾶσιν.

Καὶ διὰ στατιστικοῦ πίνακος ἐπισυνημμένου πρὸς τὸ ὀμνήγημα, ὁ ἱατρὸς κητάδεικνύει ὅτι ἐπὶ χιλίων νεανίδων αἵτινες ἤρχισαν τὴν σπουδὴν τοῦ κλειδοκουμβάλου πρὸ τῆς ἡλικίας τῶν 12 ἐτῶν, αἱ ἐξακόσαιοι προσεβλήθησαν ἐκ νευρικῶν ταραχῶν, ὅτε ἔφθασαν εἰς τὴν ἐνηλικιότητα ἐνῶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀσθενῶν τοῦ αὐτοῦ εἶδους δὲν εἶναι εἰμὴ διακόσαιοι, εἰς ἐκείνας αἵτινες ἤρχισαν τὰς σπουδὰς των ἀργότερα, καὶ 100, εἰς ἐκείνας, αἵτινες δὲν ἔθεσαν ποτε τὰ δάκτυλά των ἐπὶ τῶν πλῆκτρων.

Καὶ ἡ σπουδὴ τοῦ τετραχόρδου ἐπιφέρει, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ αὐτοῦ ἱατροῦ, καταστρεπτικώτερα ἔτι ἀποτελέσματα.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΣ ΜΑΣ

Βεβαίως ἡ συνεργάτις μας εἰς ἦν ἀνεθέσαμεν τὸ περὶ συστάσεων τῶν καλλιτέρων ἐργοστασίων ζήτημα δὲν θὰ περιορισθῇ μόνον εἰς τὰ ἐργοστάσια φορεμάτων. Τὴν ἐβδομάδα αὐτὴν ἐπεσεκέθη τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου ἀρ. 175 ἐργοστάσιον ὀμπρελῶν τῶν ἀδελφῶν Δημοπούλου. Ἐξεπλάγη δ' ἀληθῶς διὰ τὰς κολοσσιαίας ἐργασίας τοῦ καταστήματος του, ἀπὸ τὸ ὅποιον προμηθεύονται τὰς ὀμβρέλας των ὅλοι οἱ ἔμποροι τῆς πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

Ἄλλ' ἡ Ἐστελλά ἔφερε τὸ βλέμμα ἀπὸ τοῦ φακέλλου πρὸς τὸν Benoist, οὐδὲν ἐνοουσα.

Ἡ ἐπιστολὴ ἀπωλέσθη καὶ ὁ φακέλλος ἔμεινε παρατηρήσατε καλῶς, σπουδάσατε αὐτόν, ἡ εὐτυχία τοῦ βίου μας ἔγκειται ἐν αὐτῇ! Καθίσατε.

Ἡ Ἐστελλά, κατεχομένη ὑπὸ παραδόξου συγκινήσεως, ἔτρεμεν ὁ Θεόδωρος λαβὼν κάθισμα ἐτοποθετήθη πλησίον της, ὑπὸ τὸν φωτεινὸν κύκλον ὃν ἐσημαίριζεν τὸ ἀλεξίφωτον ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Μὴ φοβήσθε, τῇ εἶπε, βλέπων τὴν σφοδρὰν συγκίνησιν αὐτῆς, ὑπῆρξατε μέχρι τοῦδε, τοσοῦτον γενναῖα!

Ἡμεῖν ἀληθῶς, διότι ἐπαλαίον δι' ἐμὲ μόνῃν, τὴν φοδοῦμαι μήπως οὐδὲν μαυτεῶς. Φοδοῦμαι νὰ ἴδω τὸ χαρτίον αὐτό! Ἐὰν δὲν ἐδεῖκνέ τι!

Τότε θ' ἀναζητήσωμεν ἄλλαχού. Θάρρος! παρατηρήσατε! Ἴδου ἐν αὐτῇ τῇ γυνίκα τὸ γραμματόσημον ἐκ Λαδάλ. Τοῦτο οὐδὲν ἐξηγεῖ;

Ἡ Ἐστελλά ἐκίνησεν ἀρνητικῶς τὴν κεφαλὴν. Ἐκυψεν ἐπὶ τοῦ φακέλλου καὶ παρετήρει... Μετὰ τινὰ σιωπὴν, ἐκίνησε καὶ πάλιν τὴν κεφαλὴν ἀρνητικῶς καὶ ἀποτεταρρημένη εἰς ἄκρον.

Δὲν εἶχετε ποτε εἰς τὴν ὑπέρσειαν σας ὑπῆρέτην τινὰ, ἡ ὑπῆρέτριαν ὅστις νὰ εἶχε αἰτίαν μήπως ἐναντίον σας; Διότι ὁ γραφικὸς αὗτος χαρακτήρ εἶναι ἡ ὑπῆρέτου ἢ χωρικοῦ ἴσως θαλαμηπόλου τινός... ἐνθυμηθετε...

Θαλαμηπόλον τινὰ; ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, διερωτῶσα τὰς μεμαχρυσμένας ἀναμνήσεις της, Αἴφνης, ἀνεκρίτησε καὶ ἐβρίγησεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι πο-

ῶδως ἐφοδεῖτο τὴν κίλιναν ἐφοδεῖτο τὴν ἀμαρτίαν περισσότερο τοῦ θανάτου καὶ δὲν θὰ διεπάρτεν ἐκουσίως τοσοῦτον φοβερὸν ἀνοσιούργημα.

Αἴφνης ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀνεμνήσθη τῆς παραδόξου ἐμφανίσεώς της εἰς Κουτάνς. Ἡτο ἐκείνη, εἶμαι τὴν βραδύτητα, καὶ με ἀνεγνώρισεν. Ἐἶχεν ἐπὶ τοῦ προσώπου της ἔκφρασιν τοιαύτην ἣν οὐδέποτε θὰ λησμονήσω! Ἐκφρασιν καταδίκου ὅστις ἔκτετε...

Καὶ ἐν ὀλίγοις διηγήθη εἰς τὸν Benoist τὴν ἐπίσκεψίν της εἰς τὴν Μητρόπολιν τῆς Κουτάντ, καὶ τὴν ἐντύπωσιν ἣν ἐνεποίησεν αὐτῇ ἡ πενηθοροῦσα ἐκείνη χωρική, ἡ τόσον παραδόξως συγκινηθεῖσα ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς Ἐστελλας, καὶ τόσον μυστηριωδῶς ἐξαφανισθεῖσα μετ' ὀλίγων.

Φίλε μου, προσέθηκε, τελευταῖα, ἡ Ροζαλία ἔγραψε τὴν ἐπιστολήν πρὸς νὰ ἐπανεύρωμεν τὴν Ροζαλίαν. Ἐὰν με ἐσυκοφάντησεν ἢ μὴ, αὐτὴ εἶναι ἡ αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ Δὲ Βωρᾶνδ... Καὶ ἐσιώπησε.

Τίς ἐξ ἡμῶν, πληγῆς ὑπὸ τινος συμφορᾶς, ἠδύνατο νὰ ὀρκισθῆ ὅτι βραδύτερον ἢ δυστυχία ὑφ' ἧς ἐπλήγη, δὲν θὰ μετετρέπετο εἰς ἄπειρον χαρὰν; Ἡ Ἐστελλά ἐβρίγησε σκεφθεῖσα πῶσας πικρίας τῆς ἐπροξένησεν ἐν τῷ βίῳ της ὁ θάνατος τοῦ Ραυμόνδου ἄλλα, σήμερον, ἡ συμφορὰ της θὰ ἐδεινούτο ἢ τὸ μέλλον της θὰ ἐλαμπρύνετο εἰς τὸ ἐξῆς ὑπὸ τῶν θαμνωτικῶν λάμπων τοῦ εὐκλογημένου καὶ εὐτυχῶς ἔρωτος;

Ὅπως καὶ ἂν ἔξῃ ὁ Benoist, ὅστις παρηκολούθει ἐπὶ τοῦ σοβαροῦ προσώπου τῆς νεαρᾶς γυναικὸς τὰς νῦν τῶσφ φωτεινὰς αὐτῆς σκέψεις, ἂς προηγουμένως διέκρινε τοσοῦτον ζοφεράς, ὅτιδήποτε καὶ ἂν μάθωμεν, ἐπάναγκες νὰ ἀνεύρωμεν τὴν Ροζαλίαν με πᾶσαν θυσίαν καὶ νὰ πείσωμεν αὐτὴν νὰ ὀμολογήσῃ...

Θὰ πεισθῆ νὰ ὀμλήσῃ; ἀπήνησεν ἡ Ἐστελλά καθύσον εἶναι κόρη λίαν παραδόξου, ἴσως δὲ ἀρνηθῆ ἀπολύτως νὰ μοὶ εἴπῃ, πᾶν ὅτι ἐνεπιστεῖται εἰς τὸν νεκρὸν.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ καταρῶμεν εἰς τὸν φόβον, εἶπεν ὁ Benoist, σκεπτόμενος τὸν Ἀνδρέαν Βολδέν. Εἶναι πρόδηλον, πρὸς τὸ παρόν, ὅτι ἐπι-

στολήν παρ' αὐτῆς ἔγραφεῖσα ἐγένετο πρόξενος τοῦ θανάτου τοῦ Δὲ Βωρᾶνδ. Ἐὰν ἀρνηθῆ νὰ μᾶς διαφωτίσῃ ἐκουσίως καὶ προθύμως, θὰ καταρῶμεν εἰς τὴν δικαιοσύνην.

Εἰς τὴν δικαιοσύνην; ἀνεφώνησεν ἡ Ἐστελλά, θὰ ἀνεγείρωμεν θόρυβον πέριξ τοῦ τάφου ἐκείνου, τὸ ὄνομά μου δὲ, τὸ ἄτομόν μου, παραδιδόμενα ἅπασι εἰς τὴν περιέργειαν τοῦ κοινῆ; Ἄ! φίλε μου, ἀρκοῦντως ὑπέφερα! Φεῖσθητέ μοι, σὰς παρακαλῶ, φθάνουν αἱ τόσαι πικραὶ μοι!

Ἐντούτοις, ἐπέμεινε ὁ Benoist ἵνα ἐπαλλαγῆτε πάσης συκοφαντίας, χρειάζεται δημοσιεύσις τις...

Ἴδωμεν, ἴδωμεν, κατόπιν νῦν ἂς τηρήσωμεν μυστικὰ τὰ διαδήματά μας ἂς προσώμεν μόνον καὶ ἂν ἀνακαλύψωμεν τι φρικῶδες, ἂς γνωρίζωμεν αὐτὸ ἡμεῖς μόνον! Ἐὰν εἰσέυρατε, πόσον φοδοῦμαι, τὴν καὶ εὐχομαι, οὐδεὶς λόγος εἰς τὸ μέλλον νὰ γείνη περὶ ἐμοῦ.

Λοιπὸν, ἀναχωρεῖτε αὔριον διὰ τὸ Βιτρέ;

Ἄναχωροῦμεν ἀμφοτέροι, ἀπήνησεν ἡ Ἐστελλά ἀδιστακτικῶς. Ἄδυνατὸν νὰ ἐπιχειρήσω μόνῃ τοιοῦτο ταξιδίον καὶ ἐξερωνήσω τοιοῦτον συμβάν! τίς ἄλλος λοιπὸν δύναται νὰ με βοηθήσῃ, ἐκτός ὁμοῦν; Θὰ ἀναχωρήσωμεν αὔριον τὴν πρωίαν ἀνυπερθέτως.

Πρὶν ἀποφασίστηθε θετικῶς, ἐπαρέστη τις συνεισίας; ἠρώτησεν ὁ Benoist. Ἄλλὰ διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς, ἡ Ἐστελλά, ὑπέδειξεν ὅτι οὐδὲ κἂν νὰ σκεφθῆ ἐπ' αὐτῶν ἤθελε.

Λοιπὸν, θὰ ταξιδεύσῃτε μόνῃ, ἐγὼ ἀναχωρῶ τὴν ἐσπέραν ταύτην. Αὔριον μετὰ μεσημβρίαν θὰ με εὕρητε εἰς Βιτρέ. Θὰ σὰς ἀναμένω εἰς τὸν σταθμόν.

Τὸν προσέβλεψε με θελιμμένον ὄμμα, καθύσον ἐπρωτῖμα νὰ μὴ ἐχωρίζοντο. ἦτο τόσον ἰσχυρὰ πλῆξόν του! ἀλλὰ σκεφθεῖσα ὅτι εἶχε δίκαιον: Ἐς αὔριον, προσέθηκε τείνουσα αὐτῇ τὴν χεῖρα.

Ἰδοὺ λοιπὸν καὶ πάλιν εὐκαίρῃς νὰ φανῶμεν χρήσιμοι εἰς τὰς ἀναγνωστρίδας μας. Ἀντὶ νὰ ἀγοράζετε τὰς ὑμβρέλας σας ἀπὸ τοὺς ἐμπόρους τῶν ψιλικῶν καὶ τῶν φορεμάτων, ἀγοράζετε τὰς κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιον ἔπου καὶ τόσος πλούτος ὑπάρχει χρωμάτων καὶ σχεδίων καὶ ποιότητων. Κερδίζετε οὕτω 5—10 δραχμὰς ἀπὸ κάθε ὑμβρέλαν, ἢ φυσικώτατα ὠφελεῖται ὁ ἔμπορος.

Αἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν δὲ κυρίαι δὴνάνται νὰ ζητήσωσι ταχυδρομικῶς τὸ τιμολόγιον μετὰ τῶν σχεδίων τῶν ὑμβρέλων παρὰ τῶν ἀδελφῶν Δημοπούλου καὶ ἀποστέλλουσαι τὸ ἀντίτιμον θὰ λαμβάνωσιν ἀμέσως καὶ ἀσφαλῶς, χωρὶς κωμίων φροντίδα ὠραίαν, κομψὴν στερεάν καὶ εὐθυνήν ὑμπρέλαν τῆς ἐκλογῆς τῶν.

*

Ἡ αὐτὴ συνεργάτις μας ἐπεσκέφθη καὶ τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Καλαμιώτου ἀρ. 25 ἀτμοκίνητον βαφεῖον Μεταξῆ. Τὰ ἐν αὐτῷ ἐκτεθειμένα βαμμένα φορέματα καὶ διάφορα ὑφάσματα τόσον ὠραίους καὶ ζωηροὺς χρωματισμοὺς εἶχον, ὥστε ὑπερέβαινον καὶ τὰ καινοεργῆ ἀκόμη μεταξωτὰ ἢ μάλλινα· παλαιὰ ἢ μὴ ἀμιλλῶνται πρὸς ὑφάσματα τῆς στιγμῆς ἀγορασθέντα τύσον ἐπιτηδεῖως τελεῖται ἢ βαφή τῶν καὶ τόσον ὠραῖοι εἶναι οἱ χρωματισμοί. Τὰ μαῦρα εἶναι ἀπαράμιλλα.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Κόλλα διὰ προσελάνην. Ἐντὸς φιλικῆς κλεισμένης ἐρμητικῶς, ἀναλύουν καουτσού εἰς μικρὰ τεμάχια 75 μέρη ἐντὸς 60 μερῶν χλωροφορμίου. προσθέτουν ἀκόμη 15 μέρη τεμάχια καλῆς μαστίχας. Ἀφίουν δὲ ταῦτα ἡσυχὰ μέχρι τελείως διαλύσῃ.

Πρὸς στίλβωσιν μαρμάρων. Ἡ σιλβότης τῶν μαρμάρων ὡς ἐκ τῆς ἐπιπέρας τῆς ἀτμοσφαιρας καὶ τῆς ὑγρασίας ἐφαρμόζεται διὰ τὴν ἀποδώσωμεν λοιπὸν εἰς αὐτὰ τὴν ἀρχικὴν αὐτῶν σιλβότητα μεταχειρίζομεθα τὸ ἐξῆς μίγμα.

Ἐκχύλισμα τερεβινθίνης	6 μέρη
Λευκὸν κηρὸν	1 μέρος
Σανδράκην	1 μέρος

μοὺς τὴν ἐπαύριον δὲ λίαν ἐνωρὶς ὑπὸ τὸ πρόσχημα οὗ μετέβαινον εἰς τὴν ἔπαυλιν τῆς ἐν Σωμερά, διέταξε νὰ τὴν ὀδηγήσωσιν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου. Περὶ τὴν τρίτην ὥραν μ. μ. εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Βιτρέ παρετήρησε μακρόθεν τὸν Θεόδωρον, ὅστις ἀνέμενον αὐτὴν.

Ἀνεξαρτήτως τῆς ἰδιαιτέρας συγκινήσεως, ὅπως κατεῖλετο καὶ ἐταράσσετο, ἢ Ἐστελλά, ἠθάνετο παράδοξον καὶ νέαν ἐντύπωσιν, εὐρισκομένη μόνη μεθ' ἐνὸς ἀνδρός, μακρὰν τῶν Παρισίων, μακρὰν παντός, ὅ,τι τῆς ἦτο οἰκεῖον. Ἡ πρώτη αὐτῆς ὁρμὴ ἦτο ἐντούτοις εὐθυμίας ἀπὸ πρώτας ἐν τῷ σιδηροδρόμῳ εἶχε τοσοῦτον πιεσθῆ ὑπὸ τῆς μονωτικῆς, ὥστε ἡ θέα τοῦ φίλου τῆς ἐπροξένησεν αὐτῇ ἄπειρον χαρὰν.

Ἐδήγησεν αὐτὴν παραρηχίμα εἰς μικρὸν ξενοδοχεῖον, ἀρχαῖον καὶ ἰδιόρρυθμον, ἀλλ' ἄκρας καθαριότητος, κείμενον πλησιέστατα τοῦ σταθμοῦ καὶ τὴν ἀνεβίβασεν ἐπὶ τοῦ πρώτου ὀρόφου διὰ σκοτεινῆς κλιμακῆς. Ζητῶ συγγνώμην, τῇ εἶπε, διότι δὲν δύναμαι νὰ σῶς δεχθῶ ἐν αἰθούσῃ· οὐδεμίαν τοιαύτην ὑπάρχει εἰς Βιτρέ.

Ἐκείνη ἐμείδεν ἀπερίττως· τὸ ὠραιότερον ἴκεινο τοῦ ξενοδοχείου δωμάτιον, μετὰ τὴν ὑπερβαρῆσαν ἱματιοθήκην του, τὴν στρογγύλην ἐν τῷ μέσῳ ἐξ ἀνακρῶδίου τράπεζαν, οὐδόλως ὁμοίωζε πρὸς ὑποδωμάτιον· καὶ αὐτὴ ἡ κλίνη, τορνευτὴ καὶ ὑψηλὴ μετὰ παράπλάσματα ἐκ βαμβακεροῦ κυανοῦ κλαδωτοῦ ὑφάσματος, προσωμοίωζε μᾶλλον πρὸς μνημεῖον ἀγνωστού ἀκόμη εἶδους.

Τότε ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς μοναδικῆς τοῦ δωματίου ἑδρας καὶ αὐτὸς ἐπὶ ψιαθίνης καθέκλας ἀπέναντι αὐτῆς.

—Φθόσας ἐδῶ λίαν πρὸς σήμερον, τῇ εἶπεν, ἐπρόφρασα νὰ ἐξετάσω τὰς ἀρχὰς καὶ πολὺ φοβοῦμαι ὅτι ἡ Ροζαλία δὲ εὐρίσκειται εἰς τὸ Βιτρέ.

Ἄλλ' οὐχ ἦτον θὰ ἐπανεύρωμεν τὰ ἔχρη τῆς, ἔσπευσε νὰ προσθήσῃ. Κατ' ἴσκει ἐνταῦθα, μοι εἶπον, ἀλλὰ δὲν ἔλαβον καιρὸν νὰ ἐξετάσω πότε ἀνεχώρησεν.

—Εἶναι σπουδαῖον νὰ εἴμεθα βέβαιοι περὶ τούτου, προσέθηκε ἡ Ἐστελλά·
—Ἐὰν λοιπὸν θέλετε, θὰ ὑπάγωμεν ὁμοῦ εἰς οἶκον τινά, ἢν μοι ὑπέδειξαν,

Ἄναλύομεν ἐπὶ ἑλαφροῦ πυρός, καὶ ἐπιθέτομεν διὰ χρωστήρος ἐπὶ τοῦ μαρμάρου.

Καθαρσιμὸς τῶν ἐκ jaïs κοσμημάτων Καθαρίζουν τὰ χανδρωτὰ κοσμήματα δια μαγνησίας εἰς κόνιν λεπτήν ψήκτραν, ἢ διὰ φύλας ἄρτου, ἢν τρίβουν εἰς ψυχρὰ ἕνα εἰσέρχεται αὐτὴ καὶ ἐντὸς τῶν κοιλοτήτων τῶν κοσμημάτων, πρὸς πλήρη αὐτῶν καθαρσίων.

Πρὸς διατήρησιν τῆς ἐπιδερμίδος Ἡ ἀνάμειξις, ἐν ψυχρῷ, ἀλεύρου τῆς βρώμης, καὶ γλυκερίνης ἀποτελεῖ ζύμη, ἐξ ἧς καθ' ἑσπέρας ἀλοιφούν τὸ πρόσωπον, καὶ οὐχὶ μόνον διατηρεῖται ὠραῖον τὸ δέρμα διὰ τῆς ἀλοιφῆς ταύτης, ἀλλὰ καθίσταται συγχρόνως λεῖον καὶ λευκόν, καὶ ἐξελίφονται αἱ βιτίδες.

Πρὸς πλύσιν τῶν χειρῶν. Τρίψατε φιλά 125 γραμμάρια σάπωνος τῆς Μασσαλίας, ὃν ζυμώνετε ἐντὸς οἰουδήποτε ἀγγείου, μετὰ ἀνάλογον ποσότητα ὕδατος, ὥστε νὰ ἀποτελεσθῇ ἀρκούντως πυκνὴ ἀλοιφή. Προσθέσατε 50 γραμμάρια ὑδροχλωρῆς ποτάσας, 5 ἢ 6 γραμμάρια βευστῆς ἀμμωνίας, Βρέξατε ἐν τῷ μίγματι τούτῳ τεμάχιον φλανέλλας, διὰ τοῦ ὁποῦο τρίβετε ἡσυχῶς τὰ χεῖράκια καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις· πᾶσα ἀκαθαρσία αὐτῶν θὰ ἐξαφανισθῇ, ἄνευ ἀλλοιώσεως τοῦ δέρματος. Σκουπίσατε διὰ μαλακοῦ πανθῶ, καὶ ἀφήσατε νὰ ἐξατμισθῇ ἡ ὁσμὴ ἢν δίδει τὸ μίγμα καὶ τὸ δέρμα τοῦ χειροκτίου.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΑΜΗΣ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΣ

ΤΗΣ Α. Β. Υ. ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ

45 ΑΘΗΝΑΙ ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 45

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΕΘΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

Δέρματα ἐλεγκτὰ, τέχνη καὶ καλλιισθησὶς εὐρωπαϊκῆ, τιμαὶ λογικαὶ κατέστησαν τὸ ὑποδηματοποιεῖον Τσάμη τὸ κατ' ἐξοχὴν ἐννοούμενον τῶν κυριῶν καὶ αὐτῆς τῆς Β. Αὐλῆς. Ὁ κ. Τσάμης εἶναι διὰ τὴν Ἑλλάδα ὅτι ὁ Παρισινὸς Ριππὲ διὰ τὴν Γαλλίαν.

Ἡ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐρμοῦ Παρισινὴ ἐργοστασιάρχης γυναικείων φορεμάτων ἐπανωφοριῶν καὶ στηθοδέσμων κ. Bagnoli, μετεκάλεσεν ἐσχίτως ἐκ Παρισίων διασήμους κοπτήρας καὶ στηθοδεσμοποιούς καὶ ἀναλαμβάνει πᾶσαν παραγγελίαν μετὰ τελειότητα μοναδικὴν διὰ τὴν πόλιν μας. Αἱ τιμαὶ τῆς κ. Bagnoli εἶναι λογικαὶ, ἡ ἐκτέλεσις δὲ τῆς ἐργασίας τῆς μοναδικῆ. Ὁδὸς Ἐρμοῦ ἀρ. 71.

Ἐνθα κατοικεῖ γυνὴ τις συγγενῆς τῆς Ροζαλίας παρὰ τῆς ὁποίας ἴσως πληροπορηθῶμεν τι.

—Ἀμέσως ἀνέκραξεν ἡ νεαρὰ γυνὴ, ἐγείρομένη. Ἀνεχώρησαν βαίνοντες παραπλεύρως ἀνά τὰς ἀνήφορους ὁδοὺς τοῦ Βιτρέ, μικρᾶς πόλεως, τόσον ὠραῖα μετὰ τὰς ἀρχαίας οἰκίας τῆς, ὑπὸ τὰ προτύλεια τῶν ὁποίων διέρχονται οἱ διαβάται. Ἐπὶ τῶν παραθύρων, προώρως ἠνθισμένα γεράνια καὶ τριανταφυλλεῖα κατάρροτοι ἐκ βόδων, ἐχρησίμευον ὡς παραπλάσματα κατὰ τῆς περιεργίας τῶν γυναικῶν, αἵτινες ἐκάθητο μετὰ τὸ ἐργάζεσθαι εἰς τὴν χεῖρα πρὸ τῶν θυρῶν τῶν, ὡς βλέπει τις αὐτὰς εἰς τὰς παλαιὰς Ὀλλανδικὰς εἰκόνας.

Ἡ Ἐστελλά διερχομένη παρετήρει ἐντὸς τῶν οἰκιῶν ἀριστερᾶ καὶ δεξιᾶ, ζητοῦσα νὰ ἀνεύρη τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Ροζαλίας, ἅτινα κατὰ τὰς μακρὰς καὶ ἀπνεύς αὐτῆς νύκτας, εἶχον ἐπανελθεῖ ἐν τῇ μνήμῃ τῆς μετὰ καταπληκτικῆς σαφηνείας. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ κατατομὴ γυναικὸς τινος ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν τῆς καὶ τὴν ἐσταμάτα ἀποτόμως. Ἄλλ' αἴφνης ἡ ἀπαθὴς μορφή Βιτρανῆς, στρεφομένη πρὸς αὐτήν, ἐξήταξε περιέργως τὸ πρόσωπον καὶ τὴν ἐνδυμασίαν τῆς ὠραίας Παρισινῆς, ἣτις δὴνῆρχετο μετὰ κεκαλυμμένην ὀλίγον τὴν κεφαλὴν, καὶ ὡσαύτιστα συσταλλυμένη.

Ἐβόησεν οὕτω ἐπὶ τῆς πλατείας ἔνθα ἐγείρεται ἡ ἐκκλησία τῆς Παναγίας μετὰ τὸν χαρίεντα ἐξωτερικὸν ἄμβονά της, καὶ κάμφαντες τὴν γυνίαν εἰσῆλθον ἐντὸς στενῆς ἀλλῆς, ἣς τὸ λιθοστρωτὸν ἐκαλύπτετο ὑπὸ χλόης. Ὁ Θεόδωρος ὠθήθη θύραν τινὰ καὶ ἡ Ἐστελλά εὐρέθη αἴφνης ἐντὸς μεγάλης καὶ ὑψηλῆς αἰθούσης, θαυμαστὸν λεῖψνον τῆς Ἀναγενήσεως.

Ἦν τὸν γέισον τῆς ἐστίας καλλιτεχνικώτατα ἐπεξεργασμένης, ὡς χρυσοῦν κοσμημα, οὐκ ἔστιν αἰ λεπτόταται γλυφαὶ ἐκαλύπτοντο ὑπὸ παχέος στρώματος πολυχρονίου αἰθάλης, γραῖα γυνὴ καθημένη ἐπὶ σάκμωδος, ἐθέρμαινε τὰς ὀστέωδεις καὶ ὑποτρεμύσας αὐτῆς χεῖρας· ἐπὶ τῆς φαντασιώδους θερμότητος ἀποσβεσθέντων τινῶν δαυλῶν.

(ἀκολουθεῖ).